

nila. Že žalobkyně v pozůstalostním řízení měla různé porady, které ne-souvisely s činností notáře Dr. Augustina W. jako soudního komisaře, vysvítá z výpovědi notáře Dr. Antonína N. a sollicitátora Aloise Z. a z další skutečnosti, že odměna, kterou jmenovaný notář účtoval za svou činnost jako soudní komisař, jest daleko nižší než odměna, kterou účtoval žalobkyni za svou činnost spadající mimo soudní komisařství. Také ty skutečnosti jsou patrné z pozůstalostních spisů a nasvědčují tomu, že žalobkyně vedla fakticky správu pozůstalostního jmění, a to s počátku za výslovného souhlasu ostatních dědiců, kteří i při konečném vyrovnání souhlasili s tím, aby byla pozůstalostním soudem ustanovena správkyňi pozůstalostního jmění. Za toho stavu věci nemá podstatné důležitosti ani skutečnost, že pozůstalostní soud svěřil žalobkyni správu tu teprve usnesením ze dne 25. srpna 1933, č. j. D III 512/30-62, jímž nabyla její předcházející faktická činnost jako správkyňe pozůstalosti dodatečného úředního schválení. Nepřevzal-li však notář Dr. Augustin dotčené cennosti ve své své úřední funkci, k níž byl soudem vyslán, nepřestoupil úřední povinnost při výkonu svého úřadu jako soudní komisař. Správně proto usoudil soud prvé stolice, že již proto není žalobní nárok odůvodněn.

Čís. 16178.

Vázne-li na nemovitosti poznámka pořadí pro zamýšlené zadlužení (§ 53 knih. zák.), nelze bez předložení usnesení povoliujícího tuto poznámku povolití odepsání části knihovního tělesa bez přenesení poznámky pořadí.

(Rozh. ze dne 8. června 1937, R II 182/37.)

František a Marie T., domkáři v M., kteří koupili od knihovní vlastnice Marie C. pozemek č. kat. 2959 louka, zapsaný ve vložce č. 39 v M., navrhli, aby byl podle kupní smlouvy ze dne 17. července 1936 a prohlášení o propuštění ze zástavy ze dne 6. a 22. srpna 1936 odepsán ve vložce č. 39 bez závad pozemek č. kat. 2959 louka a aby byl připsán ve vložce č. 306. **K n i h o v n í s o u d** povolil žádané zápisy. **R e k u r s n í s o u d** zamítl knihovní návrh. **D ů v o d y:** Odepsání pozemkové parcely č. kat. 2959 z vložky č. 39 bez zřetele na váznoucí na něm poznámku pořadí pro zápůjčku 15.000 Kč s přísl. s účinností do 24. srpna 1937 se stalo neprávem a v rozporu s předpisy § 11 knih. zák. a §§ 1, 2 zák. č. 18/1869 ř. z., neboť nebyl prokázán souhlas osoby oprávněné z dotčené poznámky s odepsáním bez závad. Bylo proto vyhověti rekursu Dr. Alfréda B., který k průkazu svého rekursního oprávnění předložil výměr podaný podle § 54 knih. zák. okresním soudem ve V. dne 24. srpna 1926, č. d. 562/36.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelům jest ovšem přisvědčiti, že knihovní poznámkou pořadí pro zamýšlené zadlužení (§ 53 knih. zák.) nevzniká ještě věcné právo ve smyslu § 11 knih. zák. a §§ 1 až 3 zák. ze dne 6. února 1869,

č. 18 ř. z. Takové věcné právo vzniká teprve vkladem zástavního práva (§ 451 obč. zák.) anebo záznamem, který později bude spraven (§ 453 obč. zák.). To však neznamená, že by součástí knihovního tělesa, na kterém je zapsána poznámka pořadí, mohly býti bez závad odepsány bez souhlasu toho, kdo může předložití výměr povolující dotčenou poznámku. Vždyť kdyby vlastník nemovitosti mohl i po odevzdání výměru věřiteli libovolně s nemovitostí nakládati a rozhodnouti o tom, pro jakou část knihovního tělesa má nadále poznámka platiti, byl by zmařen účel poznámky, totiž opatřiti věřiteli knihovní zajištění v poznamenaném pořadí i pro případ zcizení nemovitosti (§ 56, odst. 2, knih. zák.). S poznámkou po jejím zápisu může v zákonné lhůtě nakládati (§§ 56 a 52 knih. zák.) a ji tedy také co do obsahu omeziti jen ten, kdo může předložití vyhotovení výměru. Bez předložení výměru nemohla proto býti část knihovního tělesa odepsána bez přenesení poznámky pořadí, jak o to žádají stěžovatelé. Rozhodnutí č. 10288 Sb. n. s., jehož se stěžovatelé dovolávají, se na souzený případ nehodí, neboť tam šlo jen o to, zda nabyvatelé pozemků, na kterých byla poznámka pořadí a které byly pravoplatně bez závad odepsány, měli zkoumati, zda byly pozemky odepsány právem či nikoliv.

Čís. 16179.

Na náhradové pohledávce pojistníkově z odpovědnostního pojištění přísluší Úrazové pojišťovně dělnické a Ústřední sociální pojišťovně za dávky poskytnuté poškozenému na základě jeho úrazového resp. nemocenského pojištění přednostní zákonné zástavní právo ve stejném pořadí, jež však předchází stejnorodému nároku poškozeného na úhradu toho, co nedostal od jmenovaných pojišťoven.

(Rozh. ze dne 9. června 1937, R I 262/37.)

Prvý soud rozvrhuje pojistnou náhradu Vliéma M. ve V. 49.000 Kč složenou pojišťovnou C., přikázal celou částku Úrazové pojišťovně dělnické v P., a to jednak 27.603 Kč 20 h na úplné zaplacení její přihlášené pohledávky z rozsudku krajského soudu civilního v P., jímž jí byla prisouzena náhrada měsíčního důchodu vyplaceného Antonínu D. od 15. července 1933 do 16. září 1936 a náhrada sporu, dále na útraty exekuce a intervence, na 5% úroky z části vyplaceného měsíčního důchodu od 20. května 1935, jednak na další měsíční důchod 600 Kč, který bude vypláceti pojištěnci Antonínu D. až do doby, kdy se skutečností rozhodující pro vyměření důchodu nezmění. Kdyby pak z jakékoli příčiny celou částku 49.000 Kč nevyplatila jmenovanému pojištěnci, přikázal soud zbývající částku Antonínu D. na částečné zaplacení jeho pohledávky ze smíru krajského soudu civilního v P. 45.000 Kč a útraty exekuce 480 Kč, v kterémžto případě jest Úrazová pojišťovna dělnická v P. povinna vrátiti nevyčerpaný zbytek soudu. Rekursní soud na rekurs Ústřední sociální pojišťovny v P. a Antonína D. uložil prvému